

„Megkegyelmez az Úr, ha hozzá kiáltasz.”

A ma embere is éppolyan elcsigázott, kimerült, mint amilyenek Jézus látta kora emberét. Elborítanak a tennivalóink, lótnak-futunk magunk támasztotta bajok miatt, belefáradunk sokadrendű feladatainkba. Fölösleges célokat tűzünk magunk elé, s közben lelki egyensúlyunk, a környezetünkkel, Istennel, az emberekkel és a természettel való harmonikus kapcsolatunk elvész. Megállunk-e és szembesülünk naponta hiábavalóságainkkal? Hisz Jézus a pásztor nélküli nyájhoz jött; de az kevés, hogy tőle várjunk a gyógyulást. Sőt, a jézusi embernek nem elég a saját életét rendezni a szeretettörvény szerint. Nem is sikerül egyedül, úgy átszövik életünket kapcsolataink az embertársainkkal. Magunk is úgy gyógyulunk, erősödünk, ha mások testi-lelki bajait orvosoljuk. Jézus óriási föladatara küld minket és meghökentő hatékonysággal ruház föl minket.

Milyen távol vagyunk ettől... valami nagy hiba van bennünk! Nyilván Benne való hitünk, s vele saját lelkierőnk is borsószemnyi... Tetteink nem jelek, szavaink hiteltelenek, személyiségünk nem meggyőző mások számára. Megfáradt a lelkesedésünk, pislákol bennünk a tetterő tüze. Nem érezzük sürgetőnek, hogy a mennyek országa közel van.

Mit tettem ma hitem erősítéséért? Ima, fohász, elcsendesedés, tanulás?

Észrevettem rászorulókat, ápoltam valaki testi-lelki baját? Gondoztam lényegileg a rám bízottakat?

Tudok a puszta fizikai enyhülésnél többet nyújtani az elesetteknek? Legalább figyelmet, jó szót, imát?

Nő bennem az érzékenység mások megsegítésére, vagy a magam nehézségei elnyomják ezt? Fejlődöm, vagy elsatnyul a segítőkészségem?

A szenvedő, emberré lett Jézust látom a rászorulóban? Ingyen adom, amit tudok, vagy visszavárok hálát, viszonzást?

Benyhe Zsuzsa, Budapest